

إعراب اصلی و نیابتی :

هر یک از اعراب های چهار گانه (= رفع، نصب، جرّ و جزم) دارای علائمی اصلی هستند که علامت رفع، ضمّه یعنی **ـُ**، نصب، فتحه یعنی **ـَ**، جرّ، کسره یعنی **ـِ** و علامت جزم، سکون یعنی **ـْ** می باشد؛ اما در برخی از کلمات حروف یا حرکت هایی غیر از این ها به جای علامت اصلی بیانگر آن کلمه خواهد بود که در اصطلاح به آنها **إعراب نیابتی** می گویند و برای فهمیدن مراد متکلم (=گوینده) باید با این مواضع و مواقع آشنا شد.

علائم رفع :

علامت اصلی آن ضمّه یعنی **ـُ** و علائم نیابتی آن **الف** و **واو** می باشد. مواردی که ضمّه علامت رفع است عبارتند از :

۱. اسم مفرد؛ مانند : جاءَ زَيْدٌ .
۲. جمع مکسر؛ مانند : جاءَ رِجَالٌ .
۳. جمع مؤنث سالم : مُسَلِّمَاتٌ ذَهَبْنَ .
۴. فعل مضارع در صیغه های مفردات (= ۱، ۴، ۷، ۱۳ و ۱۴)؛ مانند : يَضْرِبُ .